

[Aksel Larsen.]

at han i spørgsmålet om Amerikas udenrigspolitik i sådanne områder som Vietnam og San Domingo skulle leve op til de læresætninger, han selv fremsatte i 1962, hvor han gjorde opmærksom på, at det var rimeligt, om Danmark sagde sin åbne mening bl. a. til den amerikanske regering om sådanne spørgsmål, og hvor han tilføjede, at det ville få dem til at respektere os mere, end hvis vi undlader dette. Det er det, jeg har opfordret udenrigsministeren til, og efter hans fremstilling her forstår jeg, at han har foretrukket på NATO-mødet at tale et vist blomstersprog. Det skal ikke være nogen bebrejdelse, for det sker også, at man har fordel af at tale blomstersprog, men jeg tror nok, det kunne have været rimeligt at tale særdeles tydeligt, og jeg er bekendt med, at det var der andre der gjorde på det møde.

Hvad angår fremstillingen i øvrigt, så skal jeg, så vidt jeg kan rekonstruere det her, gentage, hvad jeg sagde i går i øvrigt. Jeg sagde: det er en amerikansk tragedie, at man altid allierer sig med — altså den amerikanske regering; jeg talte ikke om den amerikanske nation — altid allierer sig med og støtter de mest reaktionære og korrumpere kræfter som i Korea og Vietnam, i San Domingo og andre latin-amerikanske lande, men jeg tilføjede, at det synes at være den amerikanske præsidents tragedie, at han i almindelighed sætter stærkt ind for at forsvare negrenes menneskerettigheder og sikre dem stemmeret, men at han i andre lande sætter stærkt ind for at forhindre disse landes befolkninger i at udøve deres stemmeret og bestemme over deres egne anliggender. Jeg tror, at denne, skal vi sige karakteristik, er rigtig.

Hvad angår min udtalelse om regeringen og Nordisk Råd, ser det ud til, at den højtærede udenrigsminister har misforstået mig. Jeg må erindre om, at på Nordisk Råds møde i Reykjavik holdt Sveriges justitsminister, Kling, en meget hård tale, hvor han så direkte, som det overhovedet kunne gøres, bebudede, at hvis Nordisk Råd og dets udvalg fortsætter med at arbejde på den måde, måtte han alvorligt overveje, om man fortsat kunne samarbejde med Nordisk Råd. Han trak senere noget i land,

men det var dette, der foranledigede — og det var det, jeg refererede i anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers beklagelse over, at ministrene negligerede Europarådet — Fagerholm fra Finland til under regeringsmiddagen at sige, at vi har her fået at vide, at rådet ikke nyder regerings-tillid; i vore hjemmestrikkede parlamenter er det sådan, at det er regeringerne, der skal nyde rådets tillid. Jeg skal tilføje, at denne udtalelse af Fagerholm fremkom på baggrund af en enkelt ministers udtalelse på rådets møde. Jeg har altså ikke dermed sagt eller villet sige, at den danske regering ikke har villet have noget med Nordisk Råd at gøre, men jeg vil på den anden side sige, at skal der være mening i galskaben, må regeringerne også regne med Nordisk Råds rekommandationer, tage hensyn til dem, og så må de sætte de undersøgelser og det arbejde i værk, som Nordisk Råd tilråder.

Ja, jeg tror ikke, jeg har mere at bemærke. Det skulle da lige være det, at den højtærede finansminister har givet os en meget kort, en behagelig kort, talmæssig oversigt over, hvordan det kommer til at stå med statens indtægter og udgifter i det finansår, vi er inde i, og han kom altså til det resultat, at der var et kasseoverskud på 1.200 mill. kr. Det er naturligvis under forudsætning af, at han i hvert fald får de 400 mill. kr. i indkomst, som han regner med at få ved at få den almindelige værdistigningsafgift sat i kraft fra 1. januar. Men derom ved vi jo ingenting, selv om vi er en del, der med rette er yderst skeptiske over for mulighederne. Det kunne jo få én til at mindes det gamle ord om bondekarlen med sin musefangst: når jeg får en til foruden den, jeg lurar på, så har jeg to. Nu kan det jo se ud, som om den højtærede minister har fået den ene mus; han har fået et par af buketterne igennem, men de 400 mill. kr. mangler stadig væk, og i øvrigt er det beklageligt, som det er gået siden efteråret, at gang på gang har vi fra regeringen fået skattekuketter og planer om, hvordan problemerne skal klares, og så har det vist sig, at de alligevel ikke strakte til. Da jeg uanset min sympati eller manglende samme for momsens ikke regner med, at den kan træde i kraft fra 1. januar, uanset at jeg anser det for uforsvarligt at lade et sådant nyt, kompliceret skattesystem blive